

Rugbrød, ogsaa udnyttede den. Det kom til at gaa ud over en stor Del af Befolkningen, særlig i Byerne. Paa Landet kunde man bedre hjælpe sig, idet man i stor Udstrækning gik over til Hjemmebagning og derved unddrog sig Brødfordyrelsen. Spørgsmaalet har en saa alvorlig Karakter, at man absolut maa være lydhør overfor alle de Røster, der fremkommer om at sørge for at have det nødvendige Brødkorn og om at sørge for, at man ikke i den Grad skruer Priserne op, som Tilfældet synes at være. Naar Rug nu noteres til 24 Kr. pr. Td., er Tidspunktet kommet til for Alvor at se sig om efter Midler og Veje til at faa fastslaaet en Pris, der nogenlunde svarer til de virkelige Forhold.

Den højtærede Minister for offentlige Arbejder udtalte forleden i sit Svar paa en Del Krav, der var stillede til ham af en Del Medlemmer angaaende Jernbaneadministrationen i det hele, at han vilde ønske, at man ikke drøftede disse Spørgsmaal i Rigsdagen, men overlod til den enkelte Rigsdagsmand at søge Administrationen for at faa Forholdene ordnet. Det var vistnok i første Linie Ministerens Mening, at dette skulde gælde de forskellige Krav, der Aar efter Aar stilles angaaende Køreplaner og den Slags Ting. Jeg vil advare imod at følge Ministeren paa den Vej. Er der noget, vi trænger til, saa er det netop til at faa hele Jernbaneadministrationen gjort til Genstand for langt større Opmærksomhed her i Rigsdagen, end Tilfældet er nu. Det er nemlig ikke nok, at man paa sin Henvendelse det ene eller andet Sted i Administrationen faar et velvilligt Svar. Naar man et Aar efter opdager, at der intet er sket, begynder man at blive noget mistænksom. Der vil maaske senere blive Lejlighed til at komme nærmere ind herpaa, saa jeg vil blot sige, at jeg har den bestemte Tro til den nuværende Minister for offentlige Arbejder, at det er hans Opfattelse, at man maa sætte al mulig Kraft ind paa at gennemføre det, som Lovgivningen paa dette Omraade vedtager. Den højtærede Minister har ikke lagt Skjul paa — og jeg har ogsaa erfaret det —, at det ikke blot var ham om at gøre at sige nogle velvillige Ord til en eller anden Rigsdagsmand, der fremkom med et eller andet Krav, som man maatte finde billigt, men at det ogsaa var Ministerens Mening, at det skulde føres ud i Virkeligheden. Det, tror jeg, er den højtærede Ministers oprigtige Mening, og det respekterer jeg. Men naar man saa efter Aar og Dags Forløb ser, at der trods Ministerens Ønske

og gode Villie i Virkeligheden saa at sige ingenting er sket, spørger man uvilkaarligt: Hvad er det, der hindrer disse Foretagender? Jeg skal kun nævne et ganske lille Eksempel — skønt jeg kunde nævne mange flere. Jeg stillede ved Finanslovsforslagets anden Behandling i Fjor et Ændringsforslag, som jeg senere tog tilbage, hvad der var naturligt, om en Bevilling til at faa Forholdene ved Give Station ordnet. Ministeren sagde den Gang under Debatten, at det var overflødigt, at Forslaget var stillet, fordi Arbejdet vilde blive gjort alligevel, og senere, da Forslaget kom for i Finansudvalget, blev det sagt, at det var en Sag, der nok skulde blive ordnet. Nu kan man sige sig selv, at det at ordne Forholdene ved en saadan lille Landstation kan ikke møde overordentlig mange Vanskeligheder. Giv en praktisk Mand det i Hænde, og han vil være i Stand til i Løbet af en Maaned, eller skal vi sige to, at faa det udført paa en praktisk Maade. Nu er der omtrent gaaet et Aar siden, og endnu i hvert Fald for faa Dage siden var man ikke enig om en Tegning til Stationens Udvidelse, som behøves. Her drejer det sig endda om smaa Forhold, som det er overordentlig let at ordne, og hvis Ordning er i høj Grad nødvendig, det erkendtes den Gang, ikke alene af den højtærede Minister, men ogsaa i Administrationen og i Finansudvalget. Der var for øvrigt den Gang Tale om, at Finansudvalget skulde tage over og se paa Forholdene, men der blev sagt: Det behøves ikke, vi skal nok klare det. Jeg vil sige til den højtærede Minister og Finansudvalget: Tag derover nu, saa vil De se, at man ikke — medmindre det er sket i de sidste Dage — har faaet den Tegning færdig, hvorefter denne lille Landstations Forhold skulde ordnes.

Naar man ser sligt — og det gentager sig ikke alene her, men paa mangfoldige Omraader ved hele dette Anlæg —, kan man ikke kalde det andet end Sløseri eller Smøleri. Jeg ved nok, at hverken Administrationen eller den højtærede Minister vil finde det rigtigt at kalde det saaledes, men det kan ikke nytte, det er ikke andet. Hvor Skylden ligger, ved jeg ikke. Det er umuligt, at en saa stor Etat som Jernbaneadministrationen, der har alle Midler til sin Raadighed og alle mulige Stormænd indenfor sine Rammer, ikke skulde være i Stand til at fremskaffe en lille Tegning til en simpel Landstation, som de overhovedet ikke agter at gøre meget ved, hvad der fremgaar af, at de har søgt at nedsætte den til Holdeplads. Jeg vil gerne